

rămâne pururea, noi nu facem nici o vorbă, ca și cum s-ar preface și el. Cutare de pildă, poate face lucruri mari? Până mâine numai, iar după aceasta dispare, dovadă cei ce au făcut lucruri mari, iar acum nicăieri nu se mai văd.

Viața aceasta este o scenă de teatru, și vis, căci precum când se ridică cortina pe scena teatrului toate se risipesc, și toate visurile zboară când se arată raza luminii, tot așa și acum când se întâmplă sfârșitul unuia, sau sfârșitul obștesc de s-ar întâmpla, toate se strică, toate se nimicesc și dispar. Copacul pe care l-ai plantat rămâne, precum și casa ce ai clădit-o rămâne, în timp ce cel ce a clădit casa, ca și cel ce a plantat copacul se duc și se nimicesc. Și astfel petrecându-se lucrurile, noi nici atunci nu ne sfiim, ci toate le facem ca și cum am fi nemuritori, dezmierdându-ne și petrecând întru desfătări.

Ascultă ce spune Solomon, el care a avut o mare experiență a faptelor și a lucrurilor prezente. „Am început lucrări mari: am zidit case, am sădit vii, am făcut grădini și parcuri și am sădit în ele tot felul de pomi roditori; mi-am făcut iazuri, ca să pot uda din ele o dumbravă unde creșteau copacii; am cumpărat robi și roabe și am avut feciori născuți în casă, asemenea și turme de oi fără de număr, mai mult decât toți cei care au fost înaintea mea în Ierusalim. Am strâns aur și argint și număr mare de regi și de satrapi; am adus cântăreți și cântărețe și desfătarea fiilor omului mi-am agonisit: o prințesă și alte prințese.” (Ecclesiastul 2, 4-8) Nimeni, cu un cuvânt, n-a fost atât de dezmierdat, atât de slăvit; nimeni n-a fost atât de înțelept, și nimănui nu i-au mers lucrurile așa de bine, după cum le-a văzut mai înainte cu mintea sa. Ei, și ce a fost cu aceasta? Cu nimic nu s-a folosit din toate acestea, ci iată ce spune: „Deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciune”. (Ecclesiastul 1, 2) Si privește că n-a spus simplu „deșertăciune”, ci a exagerat cuvântul prin exagerare. Să-i credem deci lui, vă rog, ca unul ce a ajuns la această convingere în urma unei mari experiențe. Să-i credem, zic, și să ne îndeletnicim cu acele lucruri, unde nu este deșertăciune, unde este adevăr, unde toate sunt sigure și statornice, unde toate sunt zidite pe piatră, unde bătrânețe nu este, unde nu este nimic trecător, unde totul înflorește, unde totul crește și

sporește, unde nimic nu este învechit, nimic îmbătrânit, și nici aproape de sfârșit. Să dorim, vă rog, pe Dumnezeu cu adevărat, iar nu de teama gheenei, ci cu dorința de împărăția Lui. Căci ce poate fi egal, spune-mi, cu a vedea pe Hristos? Nimic. Ce poate fi egal cu a ne bucura de acele bunuri? Nimic. „Cele ce ochiul n-a văzut, zice, și urechea n-a auzit, și la inima omului nu s-a suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El.” (I Corinteni 2, 9) Pe acelea să ne străduim a le câștiga, iar pe acestea să le disprețuim. Oare nu de mii de ori ne învinovățim pe noi înșine, și ne spunem că viața omenească nu este nimic? Deci de ce te ocupi de nimic? De ce suferi necazuri pentru nimic? Poate că vezi clădiri strălucite și privirea lor te înșală? Uită-te imediat la cer; întoarce-ți privirea de la pietre și coloane spre acea frumusețe, și atunci vei vedea că toate acestea de aici sunt lucruri de furnici și fânțari. Filosofează cu privirea; ridică-ți cugetul spre cele din cer, și de acolo dacă se poate privește spre clădirile cele strălucite de aici, și vei vedea că nu sunt nimic, ci numai niște jucării de copii mici.

Lăcomia încântă privirile, și nu frumusețea. Așadar, încântarea privirilor este lăcomia, și dorința de a-ți însuși cele ale altora. Până când ne vom ține strânși de pământ, și întocmai ca viermii ne vom tăvăli în mocirlă? Dumnezeu ne-a dat trupul făcut din pământ, ca să-l ridicăm la cer, iar nu ca printr-însul să tragem sufletul la pământ. Acestea știindu-le iubiților, și cunoscând marea Lui iubire către noi, să facem tot ce ar putea să ne arate pe noi vrednici de darurile Sale cele mari. Căroră fie ca toți să ne învrednicim întru Hristos Iisus, Domnul nostru, Căruia împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, se cuvine mărirea, puterea și slava, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

(Sf. Ioan Gură de Aur, Predici)

